

Ján Adamus

15. nedeľa v období „cez rok“ v roku B

Ježiš zvolal Dvanástich a začal ich posielat' po dvoch. Dal im moc nad nečistými duchmi a prikázal im, aby si okrem palice nebrali na cestu nič: ani chlieb ani kapsu ani peniaze do opaska, ale aby sa obuli do sandálov a neobliekali si dvoje šiat. A povedal im: „Keď kdekoľvek vojdete do domu, ostaňte tam, kým odtiaľ nepôjdete ďalej. Ale keby vás na niektorom mieste neprijali, ani nevypočuli, odíďte odtiaľ a straste si prach z nôh na svedectvo proti nim.“ Oni šli a hlásali, že treba robiť pokánie. Vyhnali mnoho zlých duchov, pomazali olejom veľa chorých a uzdravovali.

Mk 6, 7-13

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Hoci pokles kňazských povolání je celosvetovým problémom, predsa niektorí v ňom vidia Božiu prozreteľnosť, lebo pre nedostatok kňazov sa dáva v Cirkvi väčší priestor laikom. Situácia spôsobí, že viac si uvedomíme poslanie laikov v dnešnom svete.

Práve v tomto duchu treba vnímať aj dnešné evanjelium. Ježiš zvolal Dvanástich a začal ich posielat' po dvoch a dal im moc nad nečistými duchmi. Oni šli a hlásali, že treba robiť pokánie. Vyhnali mnoho zlých duchov, pomazali olejom veľa chorých a uzdravovali.

Ježiš posielal učeníkov, aby hlásali evanjelium, lebo táto radostná zvesť má viesť k pokániu a obnove života. V prípade, že budú narážať na odpor, dal im moc nad zlými duchmi a nad každým zlom, ktoré sa im postavia do cesty. Poslanie budovať Božie kráľovstvo neplatí iba pre apoštolov, lebo v tom prípade by bolo zbytočné čítať tento úryvok. Poslanie ohlasovať evanjelium má celá Cirkev. Boh miluje všetkých ľudí, preto život aj utrpenie majú zmysel, lebo prispievajú k budovaniu Božieho kráľovstva. Cirkev sme my a Kristovo poslanie platí aj pre nás.

Pán nám všetkým priamo hovorí: Chod! Dám ti plnú moc. Vydaj svedectvo o mne! V tom istom duchu učí aj Koncil: Laici majú povinnosť a právo apoštolovať práve pre svoje spojenie s Kristom ako Hlavou. Krstom boli totiž včlenení do Kristovho tajomného tela a birmovaním posilnení mocou Duchu Svätého, čím ich sám Pán určil na apoštolskú činnosť. Sú zasvätení, aby tvorili kráľovské kňazstvo

a svätý národ (porov. 1Pt 2,9), aby všetkou svojou činnosťou prinášali duchovné obety a všade na svete vydávali svedectvo o Kristovi.

Všetci sme dostali dary Ducha, preto máme budovať Ježišovo dielo tak, ako to robil on. V jeho evanjelizácii nehrali prvoradú úlohu slová, dokonca ani skutky, ale odovzdanosť do vôle Otca a v tomto ho máme nasledovať. Odovzdať sa do Otcovej vôle, lebo evanjelizácia je predovšetkým Božím dielom. Evanjelium má najskôr preniknúť všetky oblasti nášho života, a potom ho budeme schopní ohlasovať aj iným. Nedosiahneme to celkom jednoducho, ale budeme mať pochybnosti aj strach, keď si uvedomíme svoje poslanie. Môžeme si však byť istí, že Duch Svätý zapôsobí skrze nás na naše okolie, lebo tak to chce Ježiš.

Georg Popp (1928-2004) hovorí, že Kristus buduje svoje kráľovstvo na dvoch základoch: na ľudskej slabosti a na sile Ducha Svätého. Môžeme splniť svoje poslanie bez peňazí, bez svetskej moci, bez zvláštneho nadania, lebo nie my budeme pôsobiť, ale sila Ducha, ktorá je medzi nami od prvých Turíc. Ježiš nám ju dal kvôli našej slabosti a chce, aby sme z nej čerpali každý deň a ňou posilnení evanjelizovali svet.

Vypočujte si ako rozjíma o svojom poslaní a laickom apoštoláte 17-ročná študentka: Pane, občas si robím starosti z mojej viery. Naplnia ma pocit, že môj život nemá zmysel. Niekedy sa mi zdá, že moji spolužiaci a príbuzní, ktorí nemajú nič spoločné s náboženstvom, sú šťastnejší a spokojnejší ako ja a nemusia sa pýtať po každom sklamaní, čo mi tým chceš povedať. Ale predsa si niekedy uvedomím, že život s tebou je oveľa krajší, a keď po dlhšom čase znova otvorím Bibliu, pochopím, aká veľká je tvoja láska ku mne a ku všetkým ľuďom a chceš, aby som bola tvojím učeníkom. V okamihoch, keď som s tebou naplnená, znova sa dokážem modliť bez starostí a počúvať, čo mi chceš povedať. V rozhovoroch s druhými sa tiež môžem stretnúť s tebou, dokonca som postrehla, že niekedy skrze mňa nadchýnaš ľudí pre seba. Preto ti, Pane, ďakujem, že si pri mne, že ma oslobodzuješ od mojich pochybností a dávaš mi priateľov, ktorí mi ukazujú, že si živý medzi nami a chcem ďalej žiť podľa tvojich slov.

Zatúžme dnes všetci po tom, aby sme neboli na ľarchu jeden druhému, ale na pomoc a oporu. A zatúžme aj po tom, aby sme druhých neokrádali o Božiu prítomnosť, ale prinášali Boha do ich života. To je apoštolát a evanjelizácia, ktorú máme

Mária, ty vždy láskavo počúvaš prosby všetkých nás; prosíme vrúcne, pokorne: stoj pri nás, Matka, v každom čase.

Stoj pri nás, keď nás do okov hriechu čin, vina zoviera; pomôž nám putá roztrhnúť, keď srdce v hriechu zomiera.

Stoj pri nás, keď svet pred nás zrak vyčarí veci vábivé, aby sme neopustili loď pásy, nebo žiarivé.

Stoj pri nás, Matka, v úzkosti, keď telu hrozia pohromy; vypros nám časy pokojné, nech večnosť žiari na zemi.

Bud' svojim deťom útechou v hodine smrti, v súžení, by na tvoj mocný príhovor dosiahli večné odmeny.

Otca i Ducha aj Syna tvojho nech všetko pochváli, že ťa tri božské osoby do rúcha slávy odiali. Amen.

Kúsok pre mamy

Ked' sa ťa niekto dotkne svojou poznámkou...

Ctihodná Františka od Ducha Svätého

Františka pochádzala z Filipín a žila v rokoch 1647 -1711. Založila Kongregáciu sestier dominikánok svätej Kataríny Sienskej na Filipínach a v súčasnosti prebieha proces jej blahorečenia.

Keď sme sa chystali adoptovať nášho zlatého synčeka, priatelia nám pripravili viacero osláv (tzv. baby shower - tehotenský večierok, ktorý sa v USA koná asi mesiac pred očakávaným narodením dieťaťa, pozn. prekl.). Jedna z nich sa konala aj u nás v práci. Keď sa skončila a ja som ešte stále prekypovala eufóriou, jeden z kolegov sa ma spýtal: „Nie je to zvláštne, že ti pripravujú oslavu pred narodením bábätká, keď vlastne žiadne nečakáš?“ V tej chvíli som zo seba dokázala dostať len: „Ale ja predsa čakám dieťa.“ Jeho slová sa ma dotkli. Mala som pocit, akoby som bola akási podvodníčka, ktorá sa iba hrá na to, že bude matkou.

Povedala som si, že sa sústredím na všetku radosť, ktorú sme v ten deň prežili, a nebudem sa zaoberať kolegovou poznámkou. Napriek tomu som však v duchu zúrila a penila a ešte dosť dlho po spomínanej príhode som sa k nemu správala odmerane.

Na necitlivé poznámky iných môžeme reagovať dvoma spôsobmi - buď sa urazíme, alebo si povieme, že druhá strana to pravdepodobne nemyslela zle. Prvá reakcia v nás vzbudí hnev, druhá nás upokojí a oslobodí z pódia hnevu.

Setra Františka založila novú kongregáciu, ktorá musela čeliť náročným prekážkam. Manilský arcibiskup Františku v istom momente dokonca exkomunikoval, ona zotrvala v modlitbách a zachovala si pokoj. " zomierala, prosila o odpustenie za všetko, čím sa vinila voči iným, a kňaz jej pripomenul, aby i ona odpustila tým, ktorí sa prehrešili voči nej. Napriek všetkým problémom, s ktorými musela v živote zápasíť odpovedala na jeho výzvu jednoducho a krásne slovami, že jej neublížil nikto. Vo chvíľach, keď mám obrovskú chuť zúriť a peniť, sa preto obraciam na sestru Františku.

A keď ustanete modliť sa, odpustite
máte niečo proti niekomu, aby aj vám váš Otec,
ktorý je na nebesiach, odpustil vaše hriechy.

Mk U , 25

Setra Františka,
ty si si na smrteľnej posteli nemohla spomenúť
na nič, čím by sa iní ľudia voči tebe previnili.

Prosím, oroduj za mňa,
aby som sa usilovala neurážať

Christine Gibsonová „Sväté na zavolanie“

Upratovanie kostola:

Dakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i za kvetinovú výzdobu.

Prosím o upratovanie skupinu čísla domov 51 – 75.

Kňazská vysviacka a primície:

V sobotu 7. septembra 2024 o 16:30 hodine v Katedrále sv. Martina v Bratislave prijme kňazskú vysviacku dp. diakon Juraj Ochaba.

Primičnú sv. omšu bude sláviť v Modre v sobotu 21. septembra 2024.

V nedeľu 22. septembra 2024 bude sláviť sv. omšu vo farnosti Štefanová.

Púť do Šaštína na blahorečenie Janka Havlíka:

V sobotu 31.8.2024 o 10:00 hod. bude počas sv. omše v Šaštíne Ján Havlík vyhlásený za blahoslaveného. Farnosť plánuje zabezpečiť autobus.

Tí, ktorí budete putovať, prihláste sa v sákristii kostola.

Pozvánka - Hrdí na rodinu:

V sobotu 20. júla 2024 o 15.00 h sa v Bratislave na Jakubovom námestí uskutoční zhromaždenie a pochod Hrdí na rodinu. Ide o 12. ročník pochodu ľudí, ktorí chcú verejne a radostne ukázať, že otec a mama sú to najlepšie pre deti. Na toto podujatie pozývame všetkých, celé rodiny s deťmi aj jednotlivcov, aby sa naplnilo heslo pochodu „Manželstvo chráni deti“.

Bližšie informácie sú na stránke hrdinarodinu.sk.

Sväté omše v 15. týždni cezročného obdobia (B)

15. VII. pondelok

18:00 Za zdravie a Božiu pomoc

16. VII. utorok

18:00 Za Ľ Jozefa Brečana (1. rok od smrti)

17. VII. streda Svätá omša v Štefanovej

18. VII. štvrtok

18:00 Na úmysel

19. VII. piatok

18:00 Za Ľ Ludmilu Jakubčikovou (1. rok od smrti)

20. VII. sobota

08:00 Za farníkov

21. VII. 16. Nedeľa cezročného obdobia (B)

08:00 Za Ľ Pavla Ležáka a rodičov

Lektor: Polanská Bažiková

11:00 Za farníkov

Lektor: Kosnáčová Kordošová

Liturgický kalendár

15.VII. pondelok sv. Bonavetúra, biskupa a učiteľa Cirkvi
16.VII. utorok Preblahoslavenej Panny Márie Karmelskej **Lsp**
17.VII. streda sv. Andreja Svorada a Benedikta, pustovníkov **Sp**
18.VII. štvrtok sv. Fridrich, Bl. Pavol Peter Gojdič, biskup a mučeník
19.II. piatok sv. Zlatica (Aurea), panna a mučeníca
20.VII. sobota sv. Apolinára, biskupa a mučeníka **Lsp**,
Preblahoslavenej Panny Márie v sobotu **Lsp**

Slovo na dnes

Ako na to

Uvedomujem si, že pre tento krok je dôležité, aby som sa snažil byť v kontakte so svojimi citmi. Jednoducho povedané, aby som bol Úprimný sám k sebe: ak mám v srdci hnev, tak ho pomenovať, ak radosť, tak ju prijať, ak záviť, tak ju spracovať a podobne. Lebo city, ktoré si nechcem priznať, pôsobia ako plot pred vstupom do intimity svojho vnútra, kde sa chcem stretnúť s Pánom svojho srdca. A ploty môžu byť občas dost' vysoké a hrubé.

Aj teraz môžem znovu a znovu text čítať a snažiť sa nevyberať neho vopred to, čo sa mi páči. Otvorím sa aj detailom v ňom. No nebudem čakať horibilné veci. Skôr celou bytosťou čestne stojím pred celým textom: vnímam ho dnes, chápem ho, precítujem, spájam ho s celým svojim ja.

Aktualizácia každého biblického textu sa začína v prvom rade snahou správne pochopiť to, čo ním chcel svätopisec povedať. O to sme sa snažili v predchádzajúcej etape. Teraz nasleduje jeho aktualizácia v kultúre, v ktorej žijem - čiže pretransformovanie biblického textu do okolností, štýlu, spôsobov i reči doby, v ktorej ho čítam. A napokon ide o existenciálnu transformáciu biblického textu, čiže čo znamená pre mňa tu a teraz.

Čo robiť

Snažím sa z vybraného úryvku tešiť, najesť, povzbudiť, posilniť sa. Prežívam ho. Môžem si pripomenúť slová proroka Jeremiáša: „Našli sa tvoje reči a ja som ich zjedol. Tvoje slovo sa stalo radosťou a potešením môjho srdca, lebo nosím tvoje meno, Pane Bože zástupov.“⁹ Opäť nepredbieham a nevzťahujem text okamžite na seba, ale už neostávam voči nemu indiferentný. Pokúsim sa ísť poza úryvok, a to tak, že hľadám jeho pointu, veľký obraz, súvislosti a, obrazne povedané, znova ho prekopávam. Zároveň sa opakovane pýtam: „Čo mi chceš, Pane, povedať?“ Len pomaly, jemne začínam vzťahovať text na seba, ale tak, aby som nezostal sústredený na svoje „ja“, lebo je to Pán, ktorý ma chce premieňať.

V tejto etape je dobré usilovne ako včela hľadať, z ktorej vety, slova ako kvetu, ktorý som našiel, sa môžem potešiť, vysať z neho jeho sladkosť alebo silu. Práve teraz je najdôležitejšie nepreskočiť hneď či pri rýchlo k morálnemu aspektu biblického textu. Skôr v ňom hľadať to, čo môže posilniť moju krehkú vieru a vzťah s Pánom. Až keď moje spojivo viery s Bohom zosilnie, vtedy sa s jeho pomocou a láskou môžem pozrieť aj na menej ružové stránky svojho života. Ale ak ešte nie som pripravený, nemusím. Nie, nejde tu o zmäkčilosť, ale o reálne uznanie vlastnej krehkosti a prevenciu pred znechuteným zavretím Písma, ktorým ma občas chce Zlý riadne vyplašiť.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Môžem zhrešiť. ved', sa vyspovedám

V akomsi komentári v médiách som zachytil uštipačnú poznámku: „Vy katolíci ste všetci jedna banda farizejská, myslíte si, že sa celý týždeň môžete správať ako hovädá, ved' sa potom v nedeľu ukážete v kostole, pošuškáte niečo farárovi do ucha, hodíte niečo do pokladničky a pokračujete podobne ďalší týždeň, akoby sa nechumelilo, a ešte si dovoľujete moralizovať a prikazovať druhým, čo môžu a čo nie.“ No, neviem, akých katolíkov poznal dotyčný ale keby niekto takto pristupoval k svojmu duchovnému životu, nemá nič spoločné ani s kresťanstvom, ani s katolíctvom. Dobré, možno to komentátor trochu prehnal, ale predsa... neexistuje nebezpečenstvo akéhosi

podvedomého vzorca správania v štýle „teraz mám chuť urobiť niečo, o čom viem, že je to hriech, že sa to nemá, ale ved' potom sa z toho vyspovedám?“

Povedzme si najprv, čo je svätá spoveď, nazývaná aj sviatosť zmierenia. Je to prevzácny dar milosti od Boha, prostredníctvom ktorej nám poskytuje istotu, že prijíma našu ľútosť nad spáchaným zlom a že nám odpúšťa. Ústami kňaza, spovedníka, sa nám Boh prihovára ako Sudca, ktorý posudzuje vážnosť hriechu, ako Lekár, ktorý lieči spôsobené duchovné zranenie, ako Učiteľ, ktorý nás učí, ako sa vyhýbať zlu a bojovať s ním, aj ako Priateľ, ktorý nám znova otvára svoju náruč, berie nás za ruku a vedie cestou k večnému životu. Spoveď je teda akýsi záchranný pás či záchranné lano a človek, ktorý v búrke života spadol cez palubu svojej životnej lodičky a topí sa v hriechu, sa ho môže vždy pevne chytiť a dostať sa s jeho pomocou bezpečne na palubu. Týka sa to najmä situácie ťažkých, smrteľných hriechov. Pri všedných hriechoch a slabostiach, z ktorých sa spovedáme, svätá spoveď možno nie je nevyhnutne chvíľou akéhosi dramatického životného obrátenia či rekonštrukcie ako po vážnej havárii. Skôr by sme ju mohli prirovnať k pravidelnej kontrole, aktualizácii a reštartu nášho duchovného života, ak nechceme, aby nám ochladol či zamrzol, prípadne aby sa nám zrútil systém.

Kristus nás vykúpil svojím umučením, obetou na kríži. Vo sviatosť pokánia predstupujeme obrazne pred jeho kríž, prosíme ho, aby nám znova odpustil a uznávame tým, že sme ho vlastne my bičovali svojimi ťažkými hriechmi, že naše dobrovoľné ťažké hriechy sú akoby trními na jeho korune. Dokonca prosíme nebeského Otca o odpustenie práve pre Kristom preliatu krv na kríži. Ved' po vyznaní hriechov hovoríme: „Bože môj, celým srdcom Ťa milujem, a preto veľmi ľutujem, že som Ťa hriechmi urazil. Chcem sa naozaj polepšiť a hriechu sa chrániť. Otče, odpusť mi pre krv Kristovu.“

Mohol by som azda pred neho takto predstúpiť, mohol by som naozaj úprimne vysloviť tieto slová, keby som si už dopredu hovoril: „Dnes mi teda odpusť, Pane Ježišu, ale... len tak medzi nami... zajtra plánujem zatĺcť ďalší kliniec do jednej z tvojich rán. Ved' o nič nejde, znova Ťa odprosím a všetko bude OK?!“ Keby som svoj život prežíval v tejto mentalite, v podstate by som žil v stave ťažkého hriechu proti Svätému Duchu a opovážlivo sa spoliehal na Božie milosrdenstvo. Niekto na to môže zareagovať slovami: „Otče, ja sa poznám, celý život sa spovedám z tých istých hriechov...“ V poriadku, ja sa tiež celý život umývam od tej istej špiny, beriem si aj čisté ponožky a nečakám, kým mi zhnijú na nohe. Pri práci sa človek ufúfa. Kráčať som po chodníku, no auto ma aj tak ofkalo. To však neznamená, že sa vyvážam v každej mláke na ceste a poviem si, že to nič, lebo zajtra sa predsa osprchujem.

Mám doma lekárníčku a už som ju neraz použil. Popálil som sa na sporáku a mám v nej masť na popáleniny, porezal som sa nožikom a mám obväz, pichla ma včela a použil som kortizónovú masť. Ako dobre, že je poruke. Vôbec to však neznamená, že si nabudúce sadnem na rozpálený sporák, pretože z neho lepšie vidím cez okno, že strčím prsty do krájača, lebo sa mi nechce strihať nechty nožnicami, alebo že vopchám hlavu do včelieho úfa, aby som spočítal, či sa už vrátili všetky včely. Prečo nie, ved' mám doma lekárníčku!

Takže si to zhrňme. My katolíci si naozaj nemyslíme, že sa celý týždeň môžeme správať ako hovädá a že stačí, keď sa potom raz za čas ukážeme v kostole, pošuškáme niečo farárovi do uška a hodíme niečo do pokladničky. Vieme, že sme slabí ľudia, pokorne uznávame, že napriek našej dobrej vôli a opakovaným predsavzatiam nedokážeme vždy a vo všetkom nasledovať Ježišov príklad a príkaz. Vieme však aj to, že on, ktorý dobre pozná nás, našu snahu, pády aj úprimnú ľútosť a predsavzatie, nám nikdy neodoprie svoje milosrdenstvo. Vždy nám otvorí svoju odpúšťajúcu náruč ako bezpečný prístav.

Cyril Vasil „A teraz čo? II“

Na minútku

Uličník

„Pozri, tučko!“ Deti na druhom stupni základných škôl vedia byť kruté a určite také boli aj voči jednému chlapcovi z mojej triedy, ktorý sa volal Matúš. Robili mu napriek, posmievali sa mu a uťahovali si z neho pre jeho hmotnosť. Mal nadváhu prinajmenšom dvadsať kil. Trápilo ho, že je vždy posledný, koho si deti vyberú do tímu, keď idú hrať basketbal, bejzbal alebo futbal. Matúš nikdy nezabudne na nekonečné poznámky, ktorými ho častovali, na to, ako mu do skrinky hádzali odpadky a počas obedňajšej prestávky naskladali knihy z knižnice na jeho lavicu, ako ho poliali ľadovou vodou po hodine telesnej výchovy.

Raz sedel na telocviku v telocvični blízko mňa. Ktosi doňho strčil, on spadol na mňa a bolestivo ma udrel do nohy. Chlapec, ktorý to urobil, povedal, že to zavinil Matúš. Pred očami celej triedy som sa mohol nad to povzniesť alebo si Matúša „podať“.

Rozhodol som sa Matúša potopiť, aby som si udržal priazeň triedy. Zreval som: „Vstávaj, Matúš! Takú ti vrazím!“ Povedal, že to nebola jeho vina. Lenže spolužiaci ho donútili a on sa musel chtiac-nechtiac postaviť proti mne. Priblížil sa so zdvihnutými päťami. Lenže to nebol žiadny Mike Tyson. Po mojom údere mu začala tiecť krv z nosa a trieda šalela. Práve vtedy vstúpil do triedy učiteľ. Uvidel, čo robíme, a poslal nás von na bežeckú dráhu.

Sledoval nás s úsmevom na tvári a povedal: „Teraz pôjdete vy dvaja von na dráhu a zabehnete dvetisíc metrov, držiac sa za ruky.“

Všetci vybuchli do hurónskeho smiechu, zatiaľ čo my dvaja sme boli úplne šokovaní. Pobrali sme sa však na dráhu a ruka v ruke sme prebehli päť kôl. Pamätám sa, že v istej chvíli som sa naňho pozrel. Z nosa mu ešte stále tiekla krv. Jeho hmotnosť ma zdržiavala. Zrazu som si uvedomil, že nie je až taký odlišný odo mňa. Pozreli sme sa na seba a obaja sme sa rozosmiali. Odvtedy sme boli dobrými priateľmi. Nikdy v živote som viac nezdvihol ruku proti ďalšiemu človeku.

Keď sme ruka v ruke bežali po dráhe, už som nevnímal Matúša ako tučného alebo pomalého. Bola to ľudská bytosť, ktorá mala svoju hodnotu a tá omnoho prevyšovala zovňajšok. Je

prekvapujúce, čo sa môžeš naučiť, ak si donútený bežať dvetisíc metrov, držiac sa s niekým za ruku.

Bruno Ferrero „Ľudia ktorí lietali“

Zamyslenia

1. Zásadná informácia

Moja radosť:

Kristus vstal z mŕtvych!

Serafím Sarovský

„Jedna moja dlhoročná veriaca kamarátka často vykovala, že optimizmus je len nedostatok informácií. Vtedy sa mi jej heslo zdalo vtipné a sama som ho rada príležitostne používala. Dnes sa mi už také výstižné nezdá, obzvlášť pre kresťanov. Nádej síce nie je číry optimizmus - o tom ešte bude reč -ale každý, kto prijal veľkonočné tajomstvo za svoje, vníma veci úplne inak: vo svetle evanjelia je práve pesimizmus čírym nedostatkom informácií. Áno, životnému pesimizmu chýba základná informácia, Kristus zomrel a vstal z mŕtvych, že už nikdy neumiera a že sa nás to veľmi osobne dotýka, pretože .on sa o nás stará“ (porov. 1 Pt 5, 7).

O svätom Serafímovi Sarovskom sa nedá povedať, že mal v živote ustlaté na ružiach. Možno ani o tie ruže veľmi nestál. Ak niekto doviedol mníšsku askézu do dokonalosti, bol to práve on. Navyše v posledných rokoch jeho života sa k nemu utiekali zástupy trpiacich ľudí s prosbou o pomoc, a tak bol denne v kontakte s premnohým ľudským trápením. Prítom neustále prekypoval tichou vnútornou radosťou. Každého na počkanie zdravil zvolaním:

Moja radosť, Christos voskres!“ - „Moja radosť, Kristus vstal z mŕtvych!“ Akoby cítil naliehavú potrebu rozšíriť každému jeho pohľad o zásadnú pravdu viery, ktorá bola preňho samotného nevyčerpatelným zdrojom pokoja a radosť: „Kristus žije!

Niežeby bežní návštevníci ruského starca nikdy nepočuli o Kristovom zmŕtvychvstaní; drvivá väčšina, ak nie všetci, boli pravoslávni kresťania. No aj my máme skúsenosť, že niektoré veci vieme, a zároveň nevieme. Poznáme ich, ale nepočítame s nimi. Teoreticky o nich vieme, no nie sú pre nás skutočnosťou, nedokážeme z nich žiť vo všednom živote.

Ak pri sebe nemáme nijakého svätého Serafíma, ktorý by nám občas pripomenul „zásadnú informáciu“, vôbec nebude na prekážku, keď si ju sem-tam pripomenieme my sami - hoci aj slovami pozdravu svätého Serafíma. Rovnakým spôsobom ako žalmista chlácholivo prehovoril k svojej zronenej duši: „Prečo si smutná, duša moja? A prečo sa chveješ? Dúfaj v Pána, lebo ho ešte budem velebiť, moju spásu a môjho Boha“ (Ž 42, 6.12).

Kateřina Lachmanova „Kotva nadeje“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku